

Bygdarmaðurin kemur á fótur aftur

Í einum garði úti í Nólsoy standa fleiri standmyndir, sumar av monnum í fullari stødd, aðrar minni. Garðin, og standmyndirnar, eigur Marnar á Skúr, fyrrverandi bygdaráðsformaður í Nólsoy

Mynd: Fotostudio/Finnur Justinussen

Danjal av Rana

Søgan handan standmyndirnar er av heilt persónliga slagnum, sigur hann, men greiðir kortini frá, at hon hevur sín uppruna í eini ógvusligari sjúkralegu.

– Eg lovaði mær sjálvum, at kom eg livandi frá hesum, so skuldi eg gera okkurt sum tøkk, greiðir Marnar á Skúr frá. Hann varð vordin sjúkur umborð á norskum skipi og hevði fingið ógvusliga livrasótt. Tað var meðan hann lá á Ríkissjúkrahúsinum, at hann ein dagin fór í kirkju.

– Har situr ein ung genta og spælir urgu, meðan eg seti meg at biðja. Bráðliga siggi eg ein mann fyri mær og í hesi løtu visti eg, at eg var grøddur. Eg reisist brátt og unga gentan spyr meg, hvat bagdi. Einku bagir, svaraði eg, men eg haldi, at eg júst varð

grøddur, sigur Marnar á Skúr. Og so varð. Komin aftur á Ríkissjúkrahúsið peikaðu heilsutølini beint upp eftir, og eftir stuttari tíð var hann á fótum aftur.

– Eg valdi síðani at fara undir at gera hesar standmyndirnar av betong, og eg havi hildið á við tí síðani, sigur Marnar á Skúr.

Marnar á Skúr hevur enn eina sterka Gudstrúgv og setur enn sítt álit á bøn, tá sjúkan bankar á dyrnar. – Nøkur ár seinni gjørdist konan sjúk og skuldi niður til kanningar. Tá gav eg henni greið boð, um at vit skuldu vitja í kirkjuni hálvan tíma áðrenn hon skuldi inn. Har bóðu vit, og kanningarúrslitini vóru av teimum bestu, har vóru eingi tekin til nakað illgrunavert, sigur Marnar á Skúr.

Standmyndirnar mynda ymiskt. Nakrar teirra eru endurgerðir av

bíbliusøgum, so sum søgan um Adam og Evu og um Samson.

– Fólk trúgva ikki hesum søgunum longur og læra kanska heldur ikki nakað serligt um tær í skúlanum longur. Tí er gott at varðveita tær í listini, sigur hann.

Triggjar eru av monnum í fullari stødd, tveir standa, meðan tann triði er á knæ, men á veg á fótur. Hon ímyndar bygdarfólkið, sum kemur á fótur aftur. Sjálvur er hann eisini bygdarmaður um ein háls, men ásannar, at bæði bygdalívið og Nólsoyar bygd eru nógv broytt í hansara lívstíð. Um tað er til tað betra ella verra, veit hann tó ikki.

– Eg haldi, tað veldst um, hvat samanborið verður við, tí allar broytingarnar eru heilt víst ikki til tað verra. Sum dømi kann eg nevna tey ungu. Fyrr var púra vanligt, at ungir menn

fóru til skips og vóru burtur í longri tíð. Nú fara tey øll í skúla, og hóast onkur teirra flyta av oynni, so vitja tey javnan heimbygdina, so tey mynda bygdarlívið á heilt øðrvísi hátt, sigur hann.

Marnar á Skúr trívist væl úti í Nólsoy og kundi ikki funnið upp á, at búsett seg hinumegin fjørðin.

– Eg kann vera í Havn eina nátt, men eg pínist í sálina, um eg liggi tvær nætur. Stressið í Havnini er øgiligt, sigur Marnar á Skúr og vísir til kanningina hjá Starvsmannafelagnum, at fyra av fimm av teirra limum hava kent seg stressaðar. Sjálvum dámar honum betur bygdalívið.

– Her fáa vit fugl, haru, fisk og kjøt uttan stórvegis hóvasták. Livikostnaðurin her á bygd er ikki størri enn bilútreiðslurnar av at búgva í Havn, sigur hann.

– Hatta lívið, sum tit hava í Havn, har stjórar, sum ikki kunnu brúkast, fáa milliónir av krónum tveittar eftir sær, tá teir vera sagdir úr starvi, kunnu tit sleppa at eiga. Tað eru tó vit, sum mugu gjalda kostnaðin. Nógvir av hasum monnum vita ikki, hvat pengar eru, tí teir hava ongantíð gjørt nakað, fyri at fáa teir, teir hava ongantíð arbeitt, sigur bersøgni nólsoyingurin.

– Í Havnini mugu tit út at renna fyri at halda tykkum í form, tí tit sita still og arbeiða og so koyra til og frá. Her halda vit okkum í form við at arbeiða. Tá vit bygdafólk so vera gomul, mugu knøini skiftast. Í Havn slíta og skifta tit bara bildekk, sigur fyrrverandi bygdarráðsformaðurin.